

„Jaz vem, da ste jo videli; celo večkrat na teden ste jo videli,“ potrdi gospa resno in se odpravi.

„Da sem jo! Kdaj?“

Kmetica ni dobila odgovora. Še enkrat jo je pogledala črno oblečena gospa in odšla. Mamici se je zdelo, da ji sega prav v srce tisti pogled. Kako se začudi, ko najde na mizi, kjer je sedela prijazna gospa, pod krožnikom pet rumenih zlatnikov — cesarsko darilo.

„Joj, gospa mora biti jako bogata! Morda ne manj kot cesarica.“ Ženica se prime za čelo. Tisti poslednji pogled ji je bil še v srcu, v duši. Oko se ji nehote ustavi na cesaričini sliki poleg cesarjeve na steni.

„Ah! Ali sem imela zares mreno na očeh? Ona je, ona — mati cesarica!“

Ženica teče naravnost v hotel, kjer sta bivali dami. Saj sta povedali, kje stanujeta. Tam vpraša vratarja naravnost, če se more k cesarici, ker bi rada poljubila rob njene obleke in jo prosila odpuščanja.

Vratar gre in se kmalu vrne z odgovorom: „Njeno Veličanstvo cesarica vam sporoča svoj pozdrav, ker zasluži vaša iskrenost in vdanost še vse drugačnega plačila; sprejeti vas pa ne more, ker od nikogar ne zahteva hvaležnosti. Najlepša zahvala je vdano srce. Tako mi je sporočila presvetla gospa cesarica.“

Kmetica je odšla potolažena, a cesarice ni poslej videla nikoli več.

—•••••—
Snežinke.

*Rožice trepečejo
 v strahu po poljani,
 travica že rumeni
 po zeleni plani.*

*In pod nebom sinjim že
 plavajo meglice,
 škodoželjno že groze:
 oj, gorje, cvetice!*

*Snežec beli iz neba
 na polje priplava,
 z dihi božajočimi
 zemljico uspava.*

*In potem že dannadan
 padajo snežnice,
 pa smehljajo zemlji se
 bele krasotice:*

*„Ej, le spančkaj radostno
 pod odejo belo,
 saj spomladi cvetje bo
 novo te odelo! . . .“*

Sokolov.

